

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoPr/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814210622
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8814210622.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Koval'ovej v právnej veci žalobcu: D. S., A.. XX. XX. XXXX, S. W. XXX XX W. XX, zastúpený JUDr. Mariánom Juskom, advokátom, Račí potok 3, 040 01 Košice, proti žalovanému: STD DONIVO, a.s., IČO: 31 678 343, Mlynská 1346, 093 01 Vranov nad Topľou, zastúpený AK NOVIKMEC, s.r.o., advokátska kancelária, Rázusova 125, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 36 678 701, o zaplatenie 9.309,36 eur s prísl., o odvolaní žalovaného a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov n/Topľou zo dňa 31.05.2018 č.k. 4Cpr 6/2014 - 368 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho vyhovujúcej časti, ktorým súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi sumu 3.189,25 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% od 13.02.2015 až do dňa zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Nad sumu 3.189,25 eur, vo výroku o zamietnutí žaloby čo do zvyšku a vo výroku o trovách konania rozsudok zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 11.12.2014 sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 9.309,36 eur s 5,25 %-ným ročným úrokom od 01.06.2014 do zaplatenia.

2. V žalobe tvrdil, že žalovaný mu za obdobie 10/2011 až 4/2014 vyplatil na diétach a cestovnom sumu 25.385,74 eur, pričom podľa ním v žalobe predloženého výpočtu mu mal zaplatiť 34.695,10 eur. Rozdiel týchto súm tvorí žalovanú sumu 9.309,36 eur.

3. Z tvrdenia žalobcu uvedeného v žalobe je ďalej zrejmé, že žalovaný pochybil, ak žalobcovi nevyplácal stravné riadne tak, ako bolo určené zamestnávateľom pre všetkých vodičov s výkonom práce v A. - 55 eur / deň, ako aj tým, že mu nepreplácal náhrady za používanie vlastného osobného motorového vozidla.

4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol žalobu zamietnuť. Tvrdil, že žalobca nesprávne uvádza, že výška stravného pre vodičov, ktorí vykonávajú prácu v A. a H., bola určená zamestnávateľom vo výške 55 eur / 1 deň. Výška stravného, ktoré žalovaný vypláca vodičom s výkonom práce v A. a H., je vo výške 45 eur / 1 deň, pričom táto suma je plne v súlade so zákonom č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách (ďalej len „Zákon o cestovných náhradách“), v nadväznosti na Opatrenie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 401/2012. Žalovaný mal so žalobcom navyše v článku 11. Pracovnej zmluvy „Ďalšie dojednané podmienky“ dohodnuté zníženie výšky stravného o 25 % a to v súlade s § 5 ods. 5 Zákona o cestovných náhradách. Napriek tejto dohode, však žalovaný vyplácal žalobcovi celú sumu stravného vo výške 45 eur / 1 deň.

5. Žalovaný ďalej vo vyjadrení tvrdil, že napriek tomu, že vo výplatných páskach za jednotlivé obdobia je ako počet odpracovaných dní uvedený počet, ktorý uvádza žalobca v žalobe, nie za všetky tieto dni mu vznikol nárok na stravné, keďže v položke „odprac. dni“ na výplatnej páske, sú zahrnuté aj dni „náhradného voľna“, počas ktorých zamestnanec reálne prácu nevykonáva, ale náhrada mzdy mu za tieto dni patrí. Nárok na stravné mu však z tohto dôvodu nevzniká.

6. Napokon žalovaný vo vzťahu k ďalšiemu uplatnenému nároku žalobcu uviedol, že žalobca sa popri nároku na zaplatenie stravného domáha taktiež zaplatenia náhrady za používanie súkromného motorového vozidla a to za cesty, ktoré žalobca vykonal z W. do mesta D. v H., ktoré bolo v prípade žalobcu miestom nástupu na výkon práce. S týmto tvrdením žalobcu taktiež žalovaný nesúhlasí a poukazuje na to, že žalovaný zabezpečuje prepravu vodičov na miesto pravidelného nástupu do zamestnania služobnými motorovými vozidlami a v prípade, pokiaľ sa zamestnanec rozhodne zabezpečiť dopravu na miesto nástupu vlastným motorovým vozidlom, je len na rozhodnutí zamestnávateľa, či takúto náhradu zamestnancovi preplatí a v akej výške. Z jednotlivých vyúčtovaní zahraničných pracovných ciest však vyplýva, že žalovaný aj nad rámec svojich povinností niektoré cesty žalobcovi preplácal.

7. Návrhom doručeným súdu 23.06.2016 žalobca navrhol pripustenie zmeny návrhu tak, že žalovaný je povinný do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 11.987,90 eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,25 % odo dňa 01.06.2014 až do zaplatenia. V návrhu ďalej uviedol, že pri výpočte pôvodnej žalovanej sumy došlo k chybe z dôvodu, že sa vychádzalo len z výplatných pásov, ktoré mal žalobca k dispozícii.

8. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 14.12.2017 pripustil zmenu žaloby v znení ako ju navrhol žalobca.

9. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi sumu 8.510,29 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % od 13.02.2015 až do dňa zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobu čo do zvyšku zamietol. Zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 42 %.

10. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že pokiaľ pracoval u žalovaného, pracoval v 3-týždňových turnusoch, z mesiaca odpracoval 15 dní, ale vonku bol 21 dní. Z domu išiel autom do D., kde bral aj svojich spolupracovníkov. Ich zoznam musel zamestnancovi predkladať, resp. dostal zoznam, ktorých mal so sebou zobrať. Potvrdil, že jeho bývalý zamestnávateľ dopravoval určitý počet zamestnancov, zvyšok sa dopravoval svojimi vlastnými osobnými motorovými vozidlami. Po dôjdení do D. svojím autom, ktoré nechal na parkovisku fi Schenker, nasadol do kamióna, ktorým ho bral iný šofér do M.. Po 3 týždňoch a dovezení kamiónom do D. nasadol so svojho auta spolu s inými pracovníkmi a pokračoval v ceste domov. Dohodnuté bolo, že mu budú preplácať 100 eur, potom to znížili na 55 eur. Takýmto spôsobom sa prepravovalo cca 70 pracovníkov. Uviedol, že približne posledného polroka nielen jemu, ale aj ostatným pracovníkom bolo vyplácané po 50 eur. Uviedol, že podpisoval určitý papier zamestnávateľovi, avšak nemal vedomosť o tom, či tam bolo uvedené, že mu budú preplácať jednu cestu, či 100 eur alebo 50 eur. Pri podpísovaní musel uviesť aj technický preukaz auta a ostatné náležitosti, avšak kópiu dokladu od zamestnávateľa nedostal. Stávalo sa, že niekedy pracoval aj dlhšie ako 3 týždne (možno 3-4-krát ročne) a bolo mu vyplácané diéty po 55 eur. Dodal, že každý, kto robil denného vodiča, mal preplácané 55 eur, s tým, že pod 55 eur nešiel žiaden šofér. O výške preplácania diét bola ústna dohoda. Nemal vedomosť o nejakej osobitnej dohode medzi ním a bývalým zamestnávateľom - žalovaným.

11. Svedok F. S. uviedol, že firma by vedela zabezpečiť pre svojich pracovníkov cestu z W. do zamestnania a späť, avšak títo mali nepravidelnú robotu, preto sa ústne dohodol s týmito pracovníkmi, že im budú preplácať nejakú sumu. Miesto nástupu do práce bola W., kde pripustil možnosť, že žalobca mohol vozit' svojich kolegov - vodičov z W. do D., odkiaľ pokračovali zamestnanci ďalej na svoje pracoviská kamiónmi. Pokiaľ sa týka sadzby stravného, táto bola daná zákonom danej krajiny. Stravné vypočítalo ekonomické oddelenie. Nevedel sa rozpamätať, či niekomu z vodičov bolo priznávané stravné vo výške 55 eur, hoci pripustil, že niekto takú sumu dostával, niekto nie.

12. Svedok X. U. uviedol, že u žalovaného pracoval v rokoch 2010-2015. Z domu cestoval do W. a potom do D. svojím autom, podobne ako žalobca. Po odstavení auta z D. išli do A. kamiónmi. Cesta z D. do A. trvala kamiónom 9-10 hodín, z W. do D. osobným autom 2 hod. Žalovaný mal aj osobné autá na prepravu ľudí, avšak týchto bolo málo, preto sa jazdilo aj súkromnými osobnými motorovými vozidlami. Potvrdil, že nejaká dohoda medzi firmou a vlastníkami motorových vozidiel o ich používaní a preplácaní bola. Dohoda o výške stravného bola od 55 eur do 59 eur, podľa toho, kto na akej linke pracoval.

13. Svedok F. U. uviedol, že u žalovaného pracuje ako vodič od roku 2012, pracoval aj so žalobcom s tým, že podľa náročnosti linky bolo vyplácané stravné 45 eur - 55 eur. Náročnosť linky závisela od počtu vykládok, nakládok, ako aj od počtu kilometrov. Pokiaľ pracoval so žalobcom, k výške poskytovaného stravného sa vyjadril tak, že to bolo rôzne. Žalobca pracoval na ľahšej linke a potvrdil tú skutočnosť, že na vlastnú žiadosť využívali vlastné motorové vozidlá. Výšku stravného určoval p. S. podľa toho, či šofér išiel na náves alebo kontajner, alebo či bol denným alebo nočným šoférom.

14. Svedok X. M. sa vyjadril, že pracoval na podobných linkách ako žalobca. So stravným to bolo individuálne. Na každej linke to bolo od 45 eur do 55 eur, kde výšku určoval personálny manažér p. S., podľa náročnosti linky, ktorá náročnosť sa určovala podľa vykládok, nakládok. Žalobca, podľa jeho vedomosti, pracoval na jednej z ľahších liniek, tento mal súpravovú linku. Pokiaľ sa týka ťažších, resp. ľahších liniek, uviedol, že to bolo individuálne. Pracovníci sa do práce dopravovali vlastnými osobnými autami, či už sami, alebo spolu s inými spolupracovníkmi, avšak nebola o tom žiadna písomná dohoda. Vlastnými autami chodili z dôvodu, že tam bolo cca 40 vodičov, ktorí končili rôzne, a keďže nechceli čakať, zamestnávateľ im umožnil využívať vlastné motorové vozidlá. V rokoch 2011-2014 mal zamestnávateľ možno 5-6 áut na prevoz svojich pracovníkov a v tom čase mal na mieste, kde pracoval žalobca, asi 130 pracovníkov. Zamestnávateľ sa ich pýtal, či má zabezpečiť auto alebo sa dopravia iným spôsobom, s tým, že ak niekto odmietol cestovať motorovým vozidlom zabezpečeným zamestnávateľom, bolo mu preplácané 50 eur. On osobne poberal paušálny plat, lebo nemal stálu linku - týždeň pracoval na jednej, potom na druhej linke, keďže zastupoval spolupracovníkov, napr. počas dovolenky.

15. Z podaného odborného vyjadrenia znalca Ing. P. O., PhD., č. 1/2017 (čl. 197-237) vyplýva, že pokiaľ sa týka stravného, je potrebné postupovať v zmysle zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách počas pracovnej cesty v zahraničí, vrátane výkonu práce v zahraničí, do skončenia tejto pracovnej cesty, č. 462/2007 Z.z. o organizácii pracovného času v doprave a Európskej dohody o práci osádok vozidiel v medzinárodnej doprave (dohoda AETR), pričom základné sadzby stravného ustanovuje všeobecne záväzný predpis - Opatrenie č. 401/2012 Z.z. Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktorým sa ustanovujú základné sadzby stravného v eurách alebo v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách. Z toho vyplýva, že žalobcovi by malo prislúchať stravné za každý deň, až do skončenia pracovnej cesty, v základnej sadzbe 45 eur / deň, ktoré platí pre A. a H.. Znalec mimo iného zistil, že za dni uznané v A. ako štátne sviatky, kedy nemohol žalobca vykonávať pracovnú činnosť, a za dni, za ktoré neboli v karte vodiča evidované žiadne záznamy o pracovnej činnosti alebo boli evidované len krátke časové záznamy o pracovnej činnosti, prislúcha žalobcovi v základnej sadzbe stravné 45 eur / deň, platné pre A. a H., ako je to zjavné z vyššie uvádzaného Opatrenia č. 401/2012 Z.z. Ministerstva financií SR. Celková hodnota stravného za sledované obdobie pri základnej sadzbe 45 eur/deň predstavuje výšku 26.325 eur.

16. Okrem toho, podľa odborného vyjadrenia znalca, žalobcovi patrí za pracovnú cestu základná náhrada za každý jeden kilometer jazdy a náhrada za spotrebované pohonné látky, ktoré vyplývajú zo zahraničných pracovných ciest, uskutočnených od 01.10.2011 do 30.04.2014. Od 01.01.2009 je stanovená Opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR. č. 632/2008 Z.z. suma základnej náhrady za jeden kilometer jazdy pre osobné cestné motorové vozidlá vo výške 0,183 eur s tým, že pracovná cesta žalobcu začínala v meste W., s cieľom cesty v meste D. (H.) a po ukončení pracovnej cesty končila v W.. Vzdialenosť medzi mestami W. a D. je 269 km. Celkovo prejdená vzdialenosť na trase W. - D. - W. je 538 km. Celková hodnota základnej náhrady za každý jeden kilometer jazdy uskutočnenej v súvislosti s vykonanými zahraničnými cestami počas sledovaného obdobia, predstavuje sumu 3.002,85 eur. Náhrada za spotrebované pohonné látky sa počíta podľa cien pohonných látok (PHL) prepočítaných podľa spotreby uvedenej v technickom preukaze, resp. v osvedčení o evidencii a pri výpočte spotreby pohonných hmôt pri vykonaní pracovnej cesty - W. - D., dlhšej 269 km, tam a späť, by celková hodnota náhrady za spotrebované pohonné hmoty pri vykonaných zahraničných cestách počas

sledovaného obdobia činila spolu sumu 2.093,18 eur. Znalec výpočet stravného, ako aj základných náhrad za každý kilometer jazdy, ako aj spotrebované pohonné hmoty, uviedol v prehľadných tabuľkách jeho odborného vyjadrenia.

17. V doplnení stanoviska, po pripomienkach žalovaného, znalec Ing. P. O., PhD., uviedol, že pri vypracovaní odborného vyjadrenia zohľadnil znenie pracovnej zmluvy žalobcu, v ktorej je uvedené miesto výkonu práce, sídlo zamestnávateľa a sídlo odštepného závodu, s tým, že podľa zák. č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, pravidelné pracovisko je miesto písomne dohodnuté so zamestnancom. Ak také miesto nie je dohodnuté, je miesto výkonu práce dohodnuté v pracovnej zmluve alebo dohodách o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Ak ide o zamestnancov, ktorým častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania, možno ako pravidelné pracovisko dohodnúť aj miesto pobytu. V tomto prípade, ak by medzi zamestnávateľom a zamestnancom existovala dohoda na mieste pobytu ako pravidelnom pracovisku, tak miesto pobytu zamestnanca by sa nachádzalo v A., v meste M., v ktorom mali zamestnanci zo strany zamestnávateľa zabezpečené ubytovanie. V takomto prípade by zamestnancovi prislúchalo za každý kalendárny deň strávený na zahraničnej pracovnej ceste, až do jej skončenia, stravné v základnej sadzbe 45 eur/ deň. Za všetky dni stravné v zahraničí celkové stravné vyplatené zamestnancovi, za obdobie od 01.10.2011 do 30.04.2014, pri základnej sadzbe 45 eur/deň, by činilo výšku 26.325 eur.

18. Z čestných prehlásení predložených žalobcom, podpísaných X.om U.m a C. L., vyplýva, že STD DONIVO, a.s., žalovaný, ako zamestnávateľ, určil odlišne od právnych predpisov stravné 55 eur / deň, pre všetkých vodičov s výkonom práce v A., podľa dohody s jednotlivými vodičmi. Okrem toho zamestnávateľ uzatváral so zamestnancami dohody, na základe ktorých mal preplácať náklady cestovné zamestnancom pri používaní vlastných osobných motorových vozidiel, k čomu predkladali doklady. So zamestnávateľom bola uzavretá dohoda o mieste nástupu do práce vždy v W..

19. Súd vec právne posúdil podľa ust. § 4 ods. 1, ods. 2, § 5 ods. 1, ods. 5, § 10, § 13, § 14, § 36 zákona č. 283/2002 Z.z. a dospel k nasledovným záverom.

20. Hodnotiac dôkazy v zmysle vyššie uvedeného ust. §191 CSP, na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v uvedenom prípade si žalovaný nesplnil svoju povinnosť, nevyplatil žalobcovi plnú náhradu za vykonané zahraničné pracovné cesty za sledované obdobie od 01.10.2011 do 30.04.2014, kedy mu mal vyplatiť hodnotu základnej náhrady za každý jeden km jazdy uskutočnenej v súvislosti s vykonanými zahraničnými cestami počas sledovaného obdobia, kedy mu mal vyplatiť sumu ešte 3.002,85 eur, ako ani celkovú hodnotu náhrady na spotrebované pohonné hmoty pri uskutočnených pracovných cestách počas sledovaného obdobia, čo predstavuje sumu 2.093,18 eur. Taktiež mu nevyplatil ani celkovú hodnotu stravného za sledované obdobie, kde súd vychádzal zo základnej sadzby 50 eur/deň, čo predstavuje výšku 29.250 eur. Celková výška nevyplatených cestovných náhrad by mala činiť sumu 37.271,03 eur a po odpočítaní vyplatenej čiastky 25.835,74 eur by mal žalovaný uhradiť žalobcovi sumu 8.510,29 eur.

21. Súd pri stanovení výšky základnej náhrady za každý jeden km jazdy v súvislosti s vykonanými zahraničnými pracovnými cestami počas žalovaného - sledovaného obdobia, ako aj pri stanovení celkovej náhrady za spotrebované pohonné hmoty vychádzal z odborného znaleckého vyjadrenia. O znaleckom odbornom vyjadrení znalca Ing. P. O., PhD., a to o jeho objektívnosti a správnosti, nemal súd pochybnosti. Z tohto vychádzal aj pri stanovení výšky stravného za sledované obdobie, avšak po vykonanom dokazovaní, pri hodnotení dôkazov dospel k záveru, že žalobcovi prináleží výška stravného 50 eur denne. Žalovaným bolo nepochybne vyplácané stravné vodičom kamiónovej dopravy, kde pracoval žalobca, viac ako 45 eur denne, stanovené vyššie uvádzaným Opatrením Ministerstva financií SR (pre A. a H.). Žalobcom predloženými čestnými vyhláseniami X.a U., C. L., žalobcovým tvrdením, súdom vykonaným dokazovaním, aj výplatnými páskami, ako aj výpoveďami svedkov X.a U., F. U. a X.a M.a bolo preukázané, že výška stravného, vyplácaná vodičom, bola viac ako 45 eur denne, ale záležalo to od linky, o akú sumu išlo, či 50 eur, alebo 55 eur. Žalobca však pracoval prevažne na ľahšej linke, ako to vyplynulo z výsledkov vykonaného dokazovania, súd preto vychádzal v prípade žalobcu z toho, že mu prináleží 50 eur na deň. Z toho dôvodu žalobu žalobcu, čo do zvyšku, a to rozdielu medzi žalobcom požadovanou náhradou 55 eur a súdom priznanými 50 eur stravného na deň, zamietol.

22. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalovaný spočiatku striktnie trval na tom, že poskytoval stravné iba vo výške 45 eur / deň (A., H.), že na platnosť poskytovania vyšších súm bolo potrebné uzavretie písomnej dohody, bez toho je vraj ústna dohoda neplatná. Pripustil a prisľúbil predloženie písomných dohôd s inými zamestnancami. V priebehu dokazovania, pod ťarchou vykonaných dôkazov, uviedol, že bola poskytovaná aj iná výška stravného, nad 45 eur / deň, a teda pripustil túto možnosť, tvrdiac, že to záležalo na individuálnych dohodách medzi zamestnávateľom a pracovníkmi. Začal tvrdiť, že osobitné písomné doklady, o ktorých tvrdil, že existujú, nemôže predložiť, a písomným podaním zo dňa 11.04.2018, doručeným súdu, uviedol, že písomné dohody uzatvárané neboli, teda neexistujú. Začal uvádzať, že spoločnosť STD DONIVO, a.s. určovala a poskytovala zákonom stanovené stravné, vrátane vreckového, individuálne pre každého vodiča, v závislosti od náročnosti práce, v rozmedzí od 45 eur do 55 eur / deň na základe rozhodnutia povereného zamestnanca zo strany tejto spoločnosti. Náročnosť práce sa posudzovala od toho, či ten ktorý zamestnanec vykonával ľahšiu linku na kamióne, príp. boli takí, ktorí vykonávali ťažšie linky. Na základe tejto skutočnosti sa spoločnosť rozhodla poskytnúť týmto vyššie stravné, než je základná sadzba stanovená zákonom. Zákon nevyklučuje možnosť zamestnávateľovi poskytovať na základe svojho rozhodnutia stravné vyššie, než je stanovené zákonom, pričom toto rozhodnutie bolo výlučne v kompetencii zamestnávateľa a neuzatvára sa o tom žiadna písomná dohoda. Z vyššie uvedeného, podľa názoru súdu, vyplýva, nedôveryhodnosť tvrdení žalovaného, ktorý ich prispôboval podľa výsledkov vykonaného dokazovania. Okrem toho, tvrdenie, že prevoz z W. do D. bol zabezpečený motorovými vozidlami žalovaného, je účelové. Na prevoz zamestnancov z W., miesta nástupu do práce, mal vyčlenených 5-6 vozidiel pre 130 zamestnancov. Je jednoznačne nereálne, aby dokázal zabezpečiť prevoz vo vlastnej réžii. V každom prípade sa musela prevažná časť zamestnancov prepravovať „po vlastnej osi“, inými, nie služobnými motorovými vozidlami, čo im žalovaný odsúhlasil a tieto cesty im aj preplácal, a teda dopravovanie sa zamestnancov na miesto nástupu do práce z W. do D. toleroval.

23. Súd podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nespĺní, je v omeškaní. Ak ho nespĺní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

24. Podľa nariadenia vlády č. 87/95 Zb., výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, žalobca v petite podanej žaloby žiadal tento priznať vo výške 5,25% od 01.06.2014, avšak dôvod, prečo práve od tohto dňa požadoval od žalovaného úrok z omeškania, neodôvodnil. Z toho dôvodu súdu nezostávalo nič iné, iba priznať žalobcovi úrok z omeškania odo dňa doručenia žaloby žalovanému (doručenej mu dňa 13.02.2015), z ktorej bolo nepochybne zrejmé, že žalobca podal proti žalovanému žalobu, ktorou sa domáhal úhrady žalovanej čiastky, avšak žalovaný s tým nesúhlasil. V tom čase bol úrok z omeškania vo výške 5,05%, ako to vyplýva z úrokových sadzieb ECB, preto aj čo do zvyšku, pokiaľ sa týka žiadaných úrokov z omeškania, žalobu žalobcu aj v tejto časti súd zamietol.

25. Podľa § 262 ods. 1,2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, s tým, že podľa § 252 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, príp. vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

26. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

27. V danom prípade bol žalobca v konaní úspešný, po odpočítaní úspechu od neúspechu, v rozsahu 41,98 %, zaokrúhlene 42 %.

28. Žalovaný v podanom odvolaní proti prvému a tretiemu výroku napadnutého rozsudku navrhol rozsudok v tejto napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

29. Namietal, že žalovaný nedostal v rozsudku odpovede na dôležité právne otázky, na ktorých je postavená žaloba, konkrétne na právne otázky, ktoré sa týkajú tej skutočnosti, či medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená písomná dohoda o poskytovaní náhrad za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách (§ 7 Zákona o cestovných náhradách) a písomná dohoda o vyššom poskytovaní stravného než to, ktoré je určené opatrením Ministerstva (§ 9 Zákona o cestovných náhradách). Ak tieto dohody neexistovali vo forme akú vyžaduje zákon, tak sú absolútne neplatné. Potom s poukazom na § 46 Občianskeho zákonníka v spojení s § 40 Občianskeho zákonníka, nemohol na nich súd priznať žalované práva v svojoľnej výške 50 eur, ale len vo výške danej opatrením ministerstva, t.j. 45 eur. Rovnako na neplatnej dohode nebolo možné priznať plnú náhradu nákladov za používanie vlastného motorového vozidla. Súd týmto postupom významným spôsobom zasiahol do vnútorného odmeňovania zamestnancov zamestnávateľa. Prikázal zamestnávateľovi nad zákonný rámec vyplatiť žalobcovi plnenie vo výške, akú neprikazuje ani zákon, ani kolektívna zmluva zamestnávateľa, ani pracovná zmluva, ani vnútorný predpis zamestnávateľa, t.j. jeho vlastná smernica.

30. K otázke priznania vyššieho stravného žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že zo strany žalovaného mohlo skutočne dôjsť k pochybeniu pri nevyplatení štátnych sviatkov v A. za 4 dni (tak ako znalec uvádza v odbornom vyjadrení na str. 13). Avšak ďalej sa v odbornom vyjadrení (str. 13 - 14) uvádza, že spoločnosť STV DONIVO, a.s., vyplatila za 11 dní, kedy neboli v karte vodiča žiadne záznamy, ale len krátke časové záznamy, stravné vo výške 45 eur / deň. Je teda nepochybné, že zo strany žalovaného došlo k vyplateniu niektorých dní navyše, oproti tomu, že neboli vyplatené 4 dni stravného za dni pracovného pokoja v A..

31. Žalovaný v podanom odvolaní ďalej zvýraznil, že stále uvádzal, že stravné je 45 eur denne. Iné zložky (odmeny, vreckové a podobne) sú nenárokovateľnými zložkami.

32. Napokon žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že v tomto štádiu si rovnako uplatňuje hmotnoprávnu námietku dohodnutú v pracovnej zmluve zo dňa 04.10.2010 a na požadovanú náhradu stravného aplikuje zníženie stravného o 25 % z ustanovenej sumy stravného. Priznaná suma je totiž neúmerne vysoká, je určená súdom (50 eur denne) nad rámec zákonom stanovenej výšky stravného, ktorá sa preukázateľne vyplácala (45 eur denne). Takto denná diéta po krátení predstavuje sumu 33,75 eur denne za dni, ktoré by žalobcovi mali byť dodatočne vyplatené. Na tomto mieste je potrebné poukázať na to, že táto obrana bola uplatňovaná už v podaní Vyjadrenie k výzve zo dňa 30.06.2016 doručenom Okresnému súdu Vranov dňa 01.08.2016 na č.l. 159 - 160.

33. Žalobca v podanom odvolaní proti druhému a tretiemu výroku napadnutého rozsudku navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch zmenil tak, že zaviazže žalovaného na zaplatenie i zvyšnej žalovanej sumy spolu s úrokom z omeškania a priznal náhradu trov konania v plnej výške.

34. Ďalej uviedol, že skutkové zistenia vyplývajúce z dokazovania vykonaného súdom neumožňovali záver, že žalobca so žalovaným mal dohodnuté stravné vo výške 50 eur. Od začiatku tvrdil, že vodičom a teda aj žalobcovi bolo vyplácané stravné vo výške 55 eur a tejto sumy sa aj domáhal. Žalobca má za to, že i v zmysle znaleckého posudku je možné ustáliť záver, že stravné i cestovné mu patrí v plnej výške a ďalšími dôkazmi bolo preukázané, že sa jedná o sumu 55 eur za deň.

35. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odôvodnenie napadnutého rozsudku v prevažnej časti je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

36. Napriek hore uvedenému konštatovaniu bolo však potrebné potvrdiť rozsudok v jeho vyhovujúcej časti, ktorým súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi sumu 3.189,25 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % od 13.02.2015 až do dňa zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

37. Za stavu, keď samotný žalovaný v podanom odvolaní uznáva, že „mohlo skutočne dôjsť k pochybeniu pri nevyplatení štátnych sviatkov v A. za 4 dni, avšak v odbornom vyjadrení znalec uvádza, že spoločnosť STD DONIVO, a.s., vyplatila za 11 dní, kedy neboli v karte vodiča žiadne záznamy...“ nemožno vyčítať súdu prvej inštancie jeho postup, ak za základ určenia, za koľko dní žalobcovi patrí priznanie cestovných náhrad, považoval Odborné vyjadrenie č. 1/2017 znalca Ing. P. O., PhD..

38. Čo sa týka výšky základnej sadzby - 45 eur / deň vychádzajúcej z Opatrenia č. 401/2012 Z.z. Ministerstva financií SR z 12.12.2012, tak, ako z nej vychádzal znalec, má odvolací súd za to, že bez ďalšieho (jej modifikácie) zodpovedá zákonnej úprave.

39. Na základe uvedeného teda možno prijať záver znalca, že „celková hodnota stravného za sledované obdobie (v tejto veci) pri základnej sadzbe 45 eur / deň predstavuje výšku 26.325 eur.“

40. Podľa tvrdenia žalobcu, ktoré žalovaným spochybnené nebolo, žalovaný zaplatil žalobcovi za sporné obdobie na stravnom 23.135,75 eur. Rozdiel hore uvedených súm 26.325 a 23.135,75 tvorí sumu 3.189,25 eur.

41. Odvolací súd preto rozsudok v jeho vyhovujúcej časti, ktorým súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi sumu 3.189,25 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % od 13.02.2015 až do dňa zaplatenia v súlade s ust. § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

42. V tejto súvislosti sa žiada reagovať na námietku žalovaného o existencii dohody o znížení stravného o 25 % v pracovnej zmluve.

43. Bez akýchkoľvek pochybností možno vysloviť záver, že vôľa znížiť stravné o 25 % pri dojednaní pracovnej zmluvy u obidvoch strán sporu absentovala. Nemožno preto na takéto dojednanie prihliadať. Žalovaný sa výslovne vyjadril, že (bez akejkoľvek výnimky, pozn. odvolacieho súdu) vyplácal po celé obdobie žalobcovi celú sumu stravného vo výške 45 eur. V odvolaní (č.l. 380) žalovaný tvrdí, že „žalovaný stále uvádzal, že stravné je 45 eur denne a také preukázateľne vyplácal.“

44. Pri absencii takejto dohody je návrh žalovaného v podanom odvolaní, aby o 25 % boli krátené diéty, ktoré „mali byť žalobcovi dodatočne vyplatené“ bez právneho významu.

45. Vo vzťahu k zvyšnej časti, ako aj námietkam žalobcu v podanom odvolaní treba uviesť a stotožniť sa s názorom žalovaného v podanom odvolaní, že žalovaný (rovnako aj žalobca, pozn. odvolacieho súdu) nedostali v rozsudku odpovede na dôležité právne otázky, na ktorých je postavená žaloba, konkrétne na právne otázky, ktoré sa týkajú tej skutočnosti, či medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená písomná dohoda o poskytovaní náhrad za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách (§ 7 Zákona o cestovných náhradách) a písomná dohoda o vyššom poskytovaní stravného než to, ktoré je určené opatrením ministerstva (§ 9 Zákona o cestovných náhradách).

46. Keďže absencia dôvodov (právnych aj skutkových) vo vzťahu k priznaniu sumy nad 3.189,25 eur do sumy 8.510,29 eur a vo vzťahu k zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené stranám sporu, aby uskutočnili im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozsudok nad sumu 3.189,25 eur, vo výroku o zamietnutí žaloby čo do zvyšku a vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

47. V ňom bude úlohou súdu prvej inštancie postupovať naznačeným smerom uvedeným vyššie a následne rozhodnúť tak, aby štruktúra odôvodnenia rozhodnutia zodpovedala zásadám vyplývajúcim z ust. § 220 ods. 2 CSP.

48. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) v novom rozhodnutí rozhodne o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

49. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).